

re aquest fons, que inclou fotografies datades d'entre 1947 i 1997. El conjunt d'imatges reproduïx diferents temes, com els paisatges cerdans i la vida quotidiana al camp, però també hi ha imatges amb un treball artístic important, com ara els jocs de llum als carrers de Puigcerdà o bé el moment precís en què els coloms de l'estany emprenen el vol.

L'exposició es pot visitar fins al 12 de gener del 2018. Per als qui no us pugueu desplaçar fins a Puigcerdà, al web de l'ACCE podeu consultar o descarregar gratuïtament el catàleg de l'exposició en format PDF.

Desena edició del cicle de jazz de Bolvir | Enguany s'ha celebrat la desena edició del cicle de jazz de Bolvir. Deu edicions que consoliden Bolvir com la capital pirinenca del jazz. Aquest festival, promogut per l'alcalde Bartomeu Baqué i el programador i crític de jazz Joan Anton i Corrales, ha permès al públic cerdà assistir gratuïtament a més de cinquanta concerts de diferents figures del jazz contemporani.

En l'edició d'aquest any, al llarg dels cinc dimecres d'agost hi han actuat Scott Hamilton i Toni Solà, La Locomotora Negra, el pianista Marc Ferrer, l'Original Jazz Orquestra (OJO) amb Eva Fernández i La Vella Dixieland.

Es tracta d'un festival consolidat que gaudeix de molt bona salut ja que, segons fonts de l'organització, a cada concert hi han assistit al voltant d'unes 2.500 persones. Amb els anys el festival ha anat creixent i s'ha anat adaptant a les diferents necessitats.

Així doncs, cal felicitar tots aquells que fan possible aquest festival i esperar retrobar-los l'any vinent.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Ripoll, arreu | Quan érem petits repetíem, com una cançó enfadada, el lema «Ripoll, París i Londres» amb l'eixelebrada voluntat de donar protagonisme a la nostra vila. Avui podríem saltar de continent i proposar un contundent «Ripoll,

>> La portalada romànica del monestir de Ripoll.

Nova York i Hong Kong», ja que el nom del nostre poble ha figurat a la portada de tots els diaris del món i a les pantalles de tots els televisors. No per fer referència a la portalada del nostre monestir, que malda des de fa temps per ser reconeguda mundialment, sinó per uns fets molt més dramàtics. De fet, no és estrany, són els fets luctuosos, les notícies doloroses els grans protagonistes de la premsa i dels mitjans audiovisuals. Ripoll ha passat de cop i volta de la foscor a la llum. Fet comprensible: tot i tenir un passat gloriós, el món és molt gran i ignorem molt més del que coneixem. El que ja no és tan obvi és que Isabelle Piquer, enviada especial d'un diari tan reconegut com *Le Monde*, publicació icona dins el món del periodisme durant moltes dècades, gosi definir Ripoll com una «bourgade sans histoire», literalment un «llogaret sense història». Quin desconeixement! D'història en tenim de sobra. Inadmissible i imperdonable. Nomes calia consultar Google. Avui dia hi ha errors que són incomprensibles. Tanmateix, el focus de la informació no es detura i es desplaça constantment i àvida. El temps s'ho empassa tot i només ens deixa xifres fredes en el cementiri de les hemeroteques.

Ripoll, sempre | Hi ha, però, altres ombres ripolleses que voldria evocar aquí: el monjo que va esculpir sàviament el pantocràtor que presideix hieràticament la portalada romànica; l'abat que va rebre a l'*scriptorium* Gerbert d'Aurillac, futur papa Silvestre II; el trobador local Ponç de la Guàrdia, autor d'uns magnífics poemes d'amor cortès; l'anònim fabricant de claus que veia bocabadat com el seu producte solcava tots els camins de la península Ibèrica; l'armer que va identificar una pistola fabricada amb les seves mans en un quadre de Goya; l'adolescent que plorava la trista sort de la seva vila incendiada i demolida durant la bogeria del segle XIX; la nena petita que abandonava la vida a pagès de la contrada veïna per recalar en una fàbrica durant l'empenta de la indústria tèxtil; el soldat improvisat de la quinta del biberó que veia com queia fulminat, al costat seu, un company durant el cruent episodi de l'Ebre; l'immigrant andalús que sopava a Ca la Maria, a la plaça de Llupions, esperant l'arribada de la família; el noi o la noia que han abandonat el Marroc natal per trobar un lloc on puguin fer realitat, amb el seu treball i el seu esforç, alguns dels seus somnis. Deu instantànies que el temps, golut, engoleix i esborra.